

László Lipót Az I. Világháborúban

László Lipót nagyapám az első világháborúban. Nem volt orvos, csak a jobb kezén egy ujj béna volt, ezért frontszolgálatra alkalmatlannak minősítették, és valamilyen egészségügyi szolgálatra osztották be.

László Lipót Érsekújvárt járt gimnáziumba, utána Pozsonyban egy-két évet jogot tanult, de nyilván nem fejezte be, mert doktori címet nem használt [Pozsonyban a 19. század utolsó harmadában,

amikor a nagyapa jogot tanulhatott, nem jogi egyetem, hanem (királyi) jogakadémia működött. A jogakadémiákon nem lehetett doktori szigorlatot tenni, elvileg tehát a nagypapa akár be is fejezhette a tanulmányait. -- A szerk.]. Valamikor az első világháború előtt magyarosítottak Lőwingerről Lászlóra. A házassága előtti időkről mesélik, hogy mindenfélével foglalkozott. Volt egyszer egy szabósága. Ő maga nem volt szabó, csak vett egy szabóságot, és annak volt a főnöke. Egy időben kávéháza volt az Aréna úton. Aztán azt is eladta. Amikor én a háború után megismertem, bankban dolgozott. A Pesti Kereskedelmi Bank egyik fiókbankjának volt az igazgatója. Akkoriban anyagilag is jól álltak. Amikor a nagyapám elérte a nyugdíjkorhatárt, nem nyugdíjat kért, hanem egyben az egész befizetett pénzt. Akkoriban volt a nagy tőzsdézés, és azt mondta, hogy ő ért a tőzsdéhez, inkább megforgatja azt a pénzt. Addig forgatta, amíg az utolsó fillérig elúszott. Teljesen elszegényedtek, úgyhogy a hetvenegynéhány éves nagyapámnak ingatlanügynökként kellett talpalnia mindenfelé, bemutatni a vevőknek a házakat. A négyszobás lakást megtartották, de két szobát már kiadtak albérlőknek.